

การเรียนรู้แบบบูรณาการ ด้วย Storyline Approach

ดร.จันทร์ชลี มาพุทธ*

การศึกษาเป็นการเรียนรู้ของคนทุกคน และแต่ละคนจะมีความแตกต่างกัน ดังนั้นรูปแบบและวิธีการที่จะใช้สำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงต้องพัฒนาให้เหมาะสมกับผู้เรียน ความสนใจของผู้สอนที่มีต่อการบูรณาการหลักสูตร และการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ได้แพร่หลายในยุคปัจจุบันและเป็นประเด็นหลักในการปฏิรูปการเรียนรู้เพื่อเตรียมคนรุ่นใหม่ให้มีความรู้และความคิดสร้างสรรค์เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542

ความหมายของคำว่า “Storyline”

Storyline มาจากคำว่า story และ line ซึ่งหมายถึง เส้นทางของเรื่องราว หรือแนวทางของเรื่อง เป็นการดำเนินเรื่องราวที่เรียงติดต่อกันเป็นลำดับ การเรียนรู้แบบบูรณาการด้วย Storyline Approach เป็นวิธีการที่ได้รับการคิดค้นและพัฒนาขึ้นในประเทศสกอตแลนด์ โดยสตีฟเบล (Steve Bell) และแซลลี่ ฮาร์กเนส (Sallie Harkness) ซึ่งทั้งสองท่านเรียกได้ว่าเป็นผู้ให้กำเนิดการเรียนรู้แบบนี้ (Jeff Creswell, 1997) ทั้งสองท่านได้ร่วมกันพัฒนาวิธีสอนนี้กับเพื่อน

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ชลบุรี
หัวหน้าโครงการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ชลบุรี

ร่วมงานอีกท่านคือ เฟรด เรนเดล (Fred Rendell) ทำให้การเรียนรู้แบบนี้เป็นที่นิยมแพร่หลายในหลายประเทศ ทั้งทวีปยุโรปและอเมริกา

หลักการของ “Storyline”

1. **เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (child centred)** แนวคิดของจอห์น ดิวอี้ (John Dewey) เชื่อว่าเด็กต้องมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้แบบบูรณาการด้วย Storyline Approach ผู้สอนต้องตระหนักคุณค่าว่าผู้เรียนทุกคนต้องมีประสบการณ์และทักษะเดิมของตนเอง ซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างความรู้หรือประสบการณ์ใหม่ของผู้เรียนและผู้เรียนเป็นผู้แสวงหาติดตามการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2. **เน้นการปฏิบัติและการเสริมแรง** การเรียนรู้แบบบูรณาการด้วย Storyline Approach ถือว่าเป็น Constructivist way of working นั่นคือเป็นให้ผู้เรียนลงมือกระทำ หรือปฏิบัติด้วยตนเอง เป็นเรื่องการตัดสินใจ และการแก้ปัญหา เป็นการเรียนรู้แบบ Active learning ซึ่งเป็นกระบวนการที่จะช่วยพัฒนาทางด้านสติปัญญา ทักษะและทัศนคติแก่ผู้เรียน ผู้เรียนที่เรียนด้วย Storyline Approach จะได้ประสบการณ์การทำงานซึ่งเป็นการเสริมแรง โดยผู้สอนให้ความสำคัญในการทำงานเพื่อให้เกิด การเรียนรู้ อย่างมีคุณค่าและมีความหมาย

3. **เน้นการเรียนการสอนที่เป็นบูรณาการด้วย Storyline Approach** เป็นวิธีสอนแบบบูรณาการ เนื้อหาหลักสูตรและกระบวนการ โดยสามารถรวมวิชาสังคมศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศิลปะ สิ่งแวดล้อมและภาษา โดยสอนรวมกันภายใต้หัวข้อเรื่องเดียวกัน

เพราะในชีวิตประจำวันนั้น คนในสังคมอาจต้องใช้กระบวนการคิดที่หลากหลายจากหลายเนื้อหาสาระมาช่วยแก้ปัญหาการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงเนื้อหาสาระกันเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย มีความหลากหลายและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ (อรรถยและสุวิทย์ มูลคำ, 2544) ผู้เขียนจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Storyline Approach เป็นบูรณาการแบบที่เรียกว่า สหวิทยาการ (Interdisciplinary) เนื่องจากเป็นการสร้างหัวเรื่อง (Theme) ขึ้นมาแล้วนำความรู้จากวิชาต่างๆ มาโยงสัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องนั้น ซึ่งบางครั้งเราก็อาจจะเรียกวิธีบูรณาการแบบนี้ว่า สหวิทยาการแบบมีหัวข้อ (Themetic Interdisciplinary Studies) หรือการบูรณาการแบบที่เน้นการนำไปใช้เป็นหลัก (Application-First Approach)

4. **เน้นการพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ** การเรียนรู้แบบบูรณาการด้วย Storyline Approach เป็นการจัดกิจกรรมแบบบูรณาการ ซึ่งมีความหลากหลายทั้งรูปแบบ ความยากง่าย ผู้เรียนทุกคนสามารถแสดงความสามารถตามศักยภาพของตน

5. **เน้นการเรียนรู้ร่วมกัน** การเรียนรู้แบบบูรณาการด้วย Storyline Approach เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางสังคม โดยร่วมทำกิจกรรมที่หลากหลาย ลักษณะการเรียนรู้มีหลายรูปแบบตั้งแต่เรียนคนเดียว เรียนเป็นคู่เรียนเป็นกลุ่มย่อย หรือเรียนพร้อมกันทั้งชั้น ซึ่งเป็นวิธีการส่งเสริมการพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมที่พึงประสงค์ทางหนึ่ง

6. **เน้นเรื่องการตั้งคำถาม (Key Questions)** ของผู้สอน การตั้งคำถามหลักของผู้สอน

เป็นหัวใจสำคัญของการเรียนรู้แบบบูรณาการด้วย Storyline Approach เพราะคำถามจะเป็นตัวนำไปสู่กิจกรรมที่หลากหลาย เป็นการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนและเป็นตัวเชื่อมโยงการดำเนินเรื่องให้ต่อเนื่องกันเป็นลำดับภายในหัวข้อเดียวกัน

สรุป จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้แบบบูรณาการด้วย Storyline Approach เป็นวิธีจัดประสบการณ์ต่างๆ ให้ผู้เรียนได้ลงมือทำกิจกรรม สร้างองค์ความรู้ที่มีความหมาย และผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้

หลักการสร้าง Storyline

เจฟ ครอสเวล (Jeff Creswell , 1997) ได้เสนอหลักการ ในการสร้าง Storyline ไว้ 6 ประการ พอสรุปได้ดังนี้

1. ยึดหลักของการเล่าเรื่อง Storyline จะมีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ผสมผสานอยู่ด้วยกันสามส่วน คือ ตัวละคร ซึ่งอาจเป็นคนหรือสัตว์ ดังนั้นกิจกรรมจึงควรเกี่ยวข้องกับคนหรือสัตว์หรือเล่าเรื่องในอดีตในรูปของตำนาน ความเชื่อ

2. ยึดหลักของการวางโครงเรื่องให้น่าติดตาม เรื่องราวต้องสนุกและน่าสนใจ ผู้เรียนต้องสนุกที่จะได้เรียนรู้ตลอดเวลา

3. ยึดหลักว่าผู้สอนเป็นผู้กำหนดโครงสร้าง โดยนำเนื้อหาและจุดประสงค์ในหลักสูตรมาวางกรอบของเส้นทางเดินเรื่อง โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือทำกิจกรรมค้นหารายละเอียดต่าง ๆ และเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อตอบคำถามหลักของผู้สอน

4. ยึดหลักให้ผู้เรียนเป็นเจ้าของเรื่องราวหรือประสบการณ์ต่าง ๆ Storyline ต้องให้ผู้เรียนได้นำความรู้หรือประสบการณ์เดิมของตนเองมาวิเคราะห์เชื่อมโยงเพื่อตอบคำถามหลัก

ของผู้สอน โดยการสร้างหรือพัฒนารูปแบบการสร้างมโนทัศน์ (Conceptual Model) ของตนเอง สำหรับประสบการณ์ใหม่ที่ผู้เรียนกำลังเกี่ยวข้องกับเรื่องราวนั้น ๆ

5. ยึดหลักเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง การดำเนินเรื่องต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน ผู้เรียนต้องใช้ความคิด/ประสบการณ์ที่มีอยู่เดิม เพิ่มประสบการณ์ใหม่ จากการทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ

6. ยึดหลักโครงสร้าง ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนสร้างรูปแบบการสร้างมโนทัศน์ของตนเอง ให้นักเรียนแสวงหาข้อมูล การค้นพบ เสนอข้อค้นพบและพิสูจน์สิ่งที่เขาได้คิด ด้วยกระบวนการเรียนรู้จากกิจกรรมที่หลากหลาย

องค์ประกอบสำคัญของ Storyline

Storyline เป็นการดำเนินเรื่องหรือผูกเรื่องที่มีความต่อเนื่องกันประดุจดังเส้นเชือก โดยมีการตั้งคำถามหลัก (Key Questions) เป็นตัวเชื่อมการดำเนินเรื่อง องค์ประกอบสำคัญของเรื่องที่จะทำให้เกิดเป็น Storyline นั้น มี 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. การจัดฉาก (Setting the Scene) เป็นการระบุเวลา สถานที่ สิ่งแวดล้อม

2. มีตัวละคร (Character) ซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในข้อ 1

3. การดำเนินชีวิต (Way of Life) เป็นการดำเนินชีวิตหรือเรื่องราวของตัวละครในข้อ 2

4. มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้น หรือมีปัญหาที่ต้องแก้ไข (Events, incidents or real problems to be solved)

จากองค์ประกอบสำคัญของ Storyline พอสรุปได้ดังนี้

1. ผู้สอนควรตั้งคำถามว่า เกิดเรื่องราวที่ไหน คือฉาก เป็นการนำให้ผู้เรียนได้ทราบว่า เขากำลังจะมีประสบการณ์ใหม่ ๆ เกิดขึ้นเป็นการเริ่มนำเข้าสู่บทเรียน หรือเปิดตัวเรื่องในฉาก จะเป็นการระบุสถานที่ เวลา สิ่งแวดล้อม

2. เมื่อมีฉากแล้วต้องมีตัวละคร เช่น คน หรือสัตว์ สิ่งต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ว่ามีใครบ้าง ตัวละครที่ทำให้ฉากหรือเหตุการณ์นั้น ๆ มีความเป็นจริงมากขึ้น

3. การดำเนินชีวิต การดำเนินเรื่องของตัวละคร จะต้องทำกิจกรรมใดบ้าง

4. จุดสำคัญของ Storyline จะต้องมีการตั้งคำถามว่ามีอะไรสำคัญที่เกิดขึ้นกับตัวละครบ้าง และแก้ปัญหาอย่างไรซึ่งองค์ประกอบนี้เปรียบเสมือนเป็นจุดสรุปของเรื่องราวทั้งหมด

การดำเนินเรื่องของ Storyline

การดำเนินเรื่องราวของ Storyline คือ การจะทำให้เกิดการเรียนการสอนได้อย่างไร ผู้สอนจะเป็นผู้สร้างหรือพัฒนาและผู้เรียนเป็นผู้กระทำหรือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ดังที่สตีฟเบล (Steve Bell, 1998) ได้เสนอไว้ดังนี้

1. มีเส้นทางเดินเรื่อง (Topic Line) อย่างมีเหตุผล มีการเรียงลำดับตามขั้นตอนที่ประกอบด้วยองค์ประกอบทั้ง 4 ของ Storyline

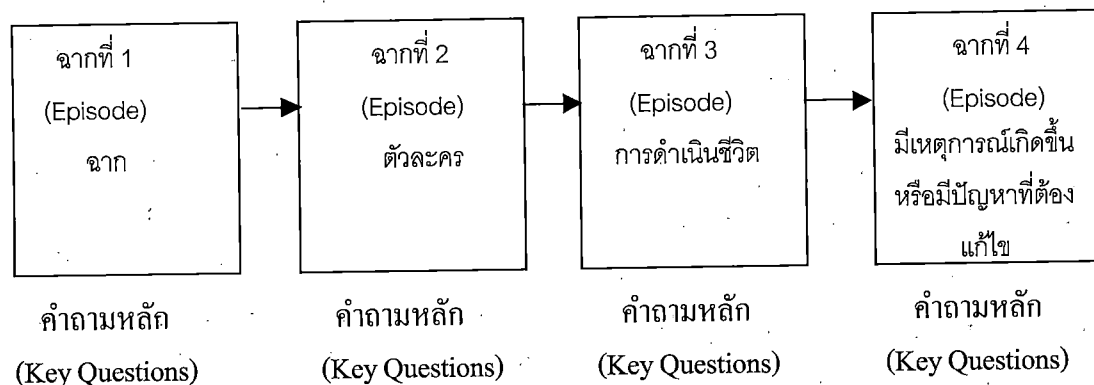
2. มีคำถามหลัก (Key Questions) เป็นตัวเชื่อมโยงแต่ละฉาก ซึ่งผู้เรียนต้องเกี่ยวข้องในการทำกิจกรรมต่าง ๆ

3. คำถามหลักแต่ละข้อต้องเกี่ยวข้องกับแต่ละตอนหรือฉาก (Episode)

4. แต่ละฉากใน Storyline เป็นสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้สืบค้น แสวงหาคำตอบจากประสบการณ์ตรง

5. ผู้เรียนได้เรียนรู้และบรรลุความสำเร็จตามความแตกต่างของระดับศักยภาพของตนเองและทุกคนต้องกลับมาตอบคำถามหลักเพื่อหาคำตอบในฉากอื่นๆ ต่อไป

แผนผังเส้นทางเดินเรื่อง (Topic line)

จากแผนผังที่ได้ดัดแปลงจากแนวคิดของ
เียน บาร์ (Ian Bear อ้างใน Steve Bell, 1998)
แสดงว่า Storyline จะต้องมีฉาก (episode) อย่าง
น้อย 4 ฉาก ตามองค์ประกอบทั้ง 4 ของ Storyline
ซึ่งแต่ละตอนจะต้องเชื่อมโยงด้วยการตั้งคำถาม
หลัก (Key Questions)

การวางแผนการสอน Storyline

การวางแผนการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline
มีขั้นตอนดังนี้

1. เตรียมหัวเรื่อง (Topic) ที่จะใช้สอน
ชื่อหัวเรื่องนี้คือการสร้างมโนทัศน์ (Concept) ที่
ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้หัวข้อนั้นอาจ
ได้มาจากหนังสือเรียนที่ใช้อยู่ การเลือกหัวข้อโดย
ผู้สอนควรปฏิบัติ ดังนี้

1.1 สอดคล้องกับเนื้อหาหลักสูตร

1.2 ช่วยขยายขอบเขตความรู้ให้ผู้
เรียนมีโอกาสที่จะสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

1.3 หัวข้อเรื่องนั้น ๆ จะพัฒนาความรู้
ทักษะ ทศนคติ เพราะ Storyline เป็นการสอนแบบ
บูรณาการ

1.4 หัวข้อนั้นควรมีโครงสร้างสำคัญที่
เกี่ยวกับเนื้อหาสาระที่เป็นความรู้ ซึ่งผู้เรียน
จะได้จากการเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่น บทบาท
หน้าที่ของสมาชิกในครอบครัว การดำรงชีวิต
ความสัมพันธ์กันในสังคม ปัญหา ผลกระทบ
และแนวทางในการแก้ปัญหา นอกจากเนื้อหา
สาระที่เป็นความรู้แล้ว ผู้เรียนจะได้พัฒนา
ทั้งสติปัญญาและทักษะ เช่น ทักษะทางด้านภาษา
ทักษะการค้นหา และประเมินข้อมูล ทักษะ
กระบวนการคิดและทักษะด้านสังคม

2. เตรียมการผูกเรื่องพร้อมการดำเนิน
เรื่อง (Storyline) และแบ่งเขียนเป็นฉาก ๆ
โดยคำนึงถึง 4 องค์ประกอบ คือ ฉาก ตัวละคร
การดำเนินชีวิตและเหตุการณ์สำคัญ เรื่องราวอาจ
เป็นเรื่องจริงหรือจินตนาการ ผู้สอนต้องพัฒนา
หัวข้อ (Topic) และเนื้อเรื่องให้ทั้ง 2 อย่างเป็น
ด้วยกันจะต้องมี plot ความคิดพื้นฐานว่าจะ
ต้องมีเหตุการณ์ไต่บ้าง แต่ต้องคำนึงถึง 4 องค์
ประกอบเป็นสำคัญ โดยผู้สอนจะต้องเป็นผู้ทำ
หน้าที่ผูกเรื่องราวการดำเนินเรื่อง และผู้เรียนเป็น
ผู้สร้างรายละเอียด โดยการลงมือกระทำกิจกรรม
ต่าง ๆ

3. ตั้งคำถามหลัก หรือคำถามสำคัญ (Key
Questions) ซึ่งจะทำหน้าที่เชื่อมโยงการดำเนิน
เรื่องในแต่ละฉากและเป็นตัวกระตุ้น หรือเปิด
ประเด็นให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์และลงมือปฏิบัติ
ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้กล่าวได้ว่าคำถามหลักเป็น
สิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน
ในแต่ละฉาก ลักษณะ ของคำถามหลัก
ควรมีลักษณะ ดังนี้

3.1 กระตุ้นให้เกิดมโนทัศน์ของหัวข้อ
หรือโครงเรื่องนั้น ๆ

3.2 คำตอบหรือคำถามควรมีหลากหลาย
โดยให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดวิเคราะห์และเสนอ
แนวคิดต่าง ๆ

3.3 กระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะ
ความคิดหลากหลาย เช่น การวิเคราะห์ การ
จินตนาการ การสรุปและการประเมิน

3.4 กระตุ้นให้ผู้เรียนหาคำตอบด้วยการ
สืบค้นหาข้อมูลต่าง ๆ

3.5 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดง
ทักษะหรือประสบการณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ ที่เขามี

4. จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ตอบคำถามหลัก เพื่อเป็นการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน กิจกรรมที่จัดควรเป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติเอง โดยกิจกรรมที่จัดนั้นต้องเป็นกิจกรรมที่เสริมแรงหรือสร้างแรงจูงใจ (Motivation) ให้ผู้เรียนมีบทบาทกระตือรือร้นใฝ่รู้ (Active) มากกว่าเป็นผู้รับจากครูอย่างเดียว (Passive)

5. ลักษณะการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน เป็นการจัดให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน อาจจัดได้หลายรูปแบบ เช่น กลุ่มย่อย ทั้งชั้น รายบุคคลหรือรายคู่ เป็นต้น การจัดกิจกรรมต้องคำนึงถึงชนิดหรือประเภทของกิจกรรม เวลาทำงาน ดูความเหมาะสมเรื่องความรู้ ความสามารถ Storyline จะเน้นเรื่องของการร่วมใจกันทำงาน (Co-operative) และทำงานร่วมกันเป็นทีม (Teamwork)

6. การประเมินผลจากคำถามหลักและจากกิจกรรม จัดโดยประเมินจากการสังเกต พฤติกรรม พัฒนาการต่าง ๆ ของผู้เรียน และผลงานที่ผู้เรียนได้ทำขึ้นการประเมินมีทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และสามารถประเมินผลได้ตลอด เพราะการเรียนรู้ทางสังคมของผู้เรียนอาจเกิดขึ้นได้โดยผู้สอนเองไม่ได้วางแผนไว้

7. การกำหนดระยะเวลาสอน เป็นหน้าที่ของผู้สอนที่ต้องมีความยืดหยุ่นแล้วแต่หัวข้อเรื่อง

รูปแบบของการเขียนแผนการสอน Storyline

รูปแบบของการเขียนแผนการสอน จะแบ่งเป็น 7 ช่อง ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

หัวข้อ.....

การผูกเรื่อง (1) (Storyline)	คำถามหลัก (2) (Key Questions)	กิจกรรม (3) (Activities)	ลักษณะการจัด ชั้นเรียน (4) (Class Organization)	สื่อ (5) (Resources)	ผลงาน (6) (Outcomes)	จุดประสงค์การ เรียนรู้ (7) (Goals/Objective)
-1.						
-2.						
-3.						

แหล่งที่มา: อรรถัย และสุวิทย์ มูลคำ. (2544).

ช่อง 1 คือ การผูกเรื่อง (Storyline Topic)

ช่อง 2 คือ คำถามหลัก (Key Questions) เป็นคำถามที่ให้ผู้เรียนคิดหาคำตอบ

ช่อง 3 คือ กิจกรรม (Activities) เป็นกิจกรรมหลากหลายที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ที่จะตอบคำถามหลัก

ช่องที่ 4 คือการจัดชั้นเรียน (Class Organization) มีการจัดกลุ่มผู้เรียนอย่างไรบ้าง

ช่องที่ 5 สื่อ (Resources) เป็นการระบุสื่อที่ผู้สอนจะใช้ช่วยในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน

ช่องที่ 6 ผลงาน (Outcomes) เป็นการระบุผลงานของผู้เรียน

ช่องที่ 7 จุดประสงค์การเรียนรู้ (Goals/Objective) เป็นการวิเคราะห์ว่ากิจกรรมนั้นๆ สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ในวิชาใด และจุดประสงค์ใด

บทบาทของผู้สอน

การเรียนรู้แบบ Storyline ผู้สอนเป็นผู้วางแผน มีแนวทางการดำเนินเรื่องโดยผู้เรียนเป็นผู้เติมความรู้หรือประสบการณ์ให้เต็ม ผู้สอนต้องเป็นผู้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เปลี่ยนบทบาทจากการเป็นผู้บอกข้อมูล เป็นผู้วางแผนการสอน และเป็นผู้แนะแนวทางการเรียนรู้แก่ผู้เรียน คำถามหลักของผู้สอนที่ให้ผู้เรียนตอบมิได้มาจากตำรา แต่มาจากตัวผู้เรียนเอง ดังนั้นคำถามหลัก จึงเป็นเครื่องมือสำคัญของผู้สอนที่ทำให้การเรียนรู้แบบ Storyline สามารถดำเนินเรื่องไปได้ สตีฟ เบล (Steve Bell, 1998) ได้เสนอคำถามที่สามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับการกำหนดบทบาท ของผู้สอนไว้ดังนี้

1. เริ่มต้นการสอนจากสิ่งที่คุณเรียนรู้มาก่อนหรือไม่

2. ถามคำถามหลักและสร้างบริบทการเรียนรู้ (Context) ของผู้เรียนตลอดการดำเนินเรื่องหรือไม่

3. จัดกิจกรรมที่หลากหลายหรือไม่

4. กระตุ้นให้ผู้เรียนได้สร้างแนวคิดของตนเองไว้ก่อนหรือไม่

5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พิสูจน์แนวคิดหรือข้อค้นพบใหม่ ๆ โดยการตั้งคำถามหรือให้มีการค้นคว้าหาหลักฐานหรือไม่

6. ให้ความสำคัญในคุณค่าของงานที่ผู้เรียนได้ทำหรือไม่

7. มีการจัดกลุ่มผู้เรียนที่เน้นการร่วมมือในการเรียน และจัดกลุ่มผู้เรียนที่เหมาะสมกับกิจกรรมหรือไม่

8. ใช้วิธีสอนหลากหลาย เพื่อช่วยเสริมประสิทธิภาพและความสำเร็จของการสอนหรือไม่

9. มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบหรือไม่

10. ประเมินผลงานของผู้เรียน ที่เหมาะสมและเป็นไปในทางสร้างสรรค์หรือไม่

11. ให้ผู้ปกครองได้มีส่วนและรับทราบผลการเรียนรู้ของผู้เรียนหรือไม่

บทบาทของผู้เรียน

ผู้เรียนต้องใช้ประสบการณ์หรือความรู้เดิมที่เป็นพื้นฐานสำคัญในการทำให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ โดยผู้เรียนต้องตอบคำถามหลักของผู้สอน ด้วยการไปค้นหาคำตอบ (Discover) ผู้เรียนต้องใช้ทักษะการคิด การแสวงหาความรู้ เพื่อเติมเรื่องราวหรือประสบการณ์ให้เต็ม และต้องพร้อมที่จะพิสูจน์ข้อค้นพบหรือรูปแบบการสร้างมโนทัศน์

ประโยชน์ของการสอนด้วย Storyline

1. เป็นการสอนที่สนองตามต้องการ 4 ประการของผู้เรียน ได้แก่

1.1 การสื่อสาร (Communication) เด็กทุกคนต้องการพูดและการรับฟัง Storyline เน้นการปรึกษาหารือ พูดคุยร่วมกันวางแผน รับฟังซึ่งกันและกันและเสนอความคิดเห็น

1.2 การสร้างหรือการลงมือทำด้วยตนเอง (Building/Construction) โดยธรรมชาติเด็กทุกคนต้องการสร้างสิ่งต่าง ๆ ต้องการใช้มือของตนเอง (Love to make things with hands) หรือสร้างด้วยปัญญา การสร้าง (Construct) เป็นการใช้จินตนาการ การวางแผน จัดหาข้อมูล สร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเอง เป็นการผลิตงานที่ได้จากความสามารถโดยมิได้เน้นที่การจำข้อมูล

1.3 การคิดและการลงมือปฏิบัติ (Thought and Action) โดยธรรมชาติเด็กทุกคนรู้จักถามคำถามและต้องการรับฟังคำตอบในสิ่งที่ตนอยากทราบ เทคนิควิธี Story line เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้กระทำ ได้คิดอย่างอิสระทุกขั้นตอน

เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคนได้ค้นพบ สืบค้น ทำทนายให้คิดสำรวจ และสร้างจินตนาการ ผู้เรียนจะได้ฝึกการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ

1.4 ความต้องการที่ยอมรับว่า ตนเองมีค่า สามารถแสดงความรู้สึกได้ (Self-expression) โดยธรรมชาติเด็กทุกคนต้องการมีความรู้สึก ว่าตนเองมีค่าได้รับการยกย่องเกี่ยวกับงาน หรือความคิดเห็นของตน

2. เป็นการสอนที่เป็นแบบกระตือรือร้น ใฝ่รู้ (Active learning) ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยผู้เรียนเป็นผู้ลงมือกระทำ ศึกษา คิดและปฏิบัติ เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ ทำทนายความรู้ความสามารถของผู้เรียน ผู้เรียน ได้เห็นผลงานของตนเอง ทำให้การเรียนรู้มีคุณค่า สำหรับผู้เรียน

3. ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความคิด วิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา การตัดสินใจ หรือการสร้าง องค์ความรู้ด้วยตนเอง

เอกสารอ้างอิง

- วลัย พานิช. (2545). การสอนด้วยวิธี Storyline. เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง Storyline. (อัครา).
- อรรถและสุวิทย์ มูลคำ. (2544). **CHILD CENTRED :STORYLINE METHOD**: การบูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์
- Barr, Ian, Letschert, and Vos, Erix (editors). (1990). **Report : Second Golden Circle Seminar**. SLO, the Netherland Institute for Curriculum Development : European Association For Educational Design.
- Bell, Steve and Fifield, Kathy .(2541). : **An Introduction to the Storyline Method**. เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่องการจัดการเรียนการสอนสิ่งแวดล้อมศึกษาโดยใช้ Storyline Approach วันที่ 3-5 มิถุนายน 2541(อัครา).
- Creswell, Jeff. (1997). **Creating Worlds, Constructing Meaning**. Portsmouth : Heinemann.
- Saxe, David Warren. (1994). **Social Studies for Elementary Teacher**. Boston : Allyn and Bacon.

โครงสร้างหลักสูตร การศึกษบัณฑิต (กศ.บ.) 5 ปี

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

จำนวนหน่วยกิต รวมตลอดหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 169 หน่วยกิต

จำแนกเป็น 4 หมวด

ก. หมวดวิชาศึกษาทั่วไป ไม่น้อยกว่า	31	หน่วยกิต
ข. หมวดวิชาชีพครู	58	หน่วยกิต
- วิชาชีพครูบังคับ	44	หน่วยกิต
- วิชาชีพครูเลือก ไม่น้อยกว่า	14	หน่วยกิต
ค. หมวดวิชาเฉพาะ ไม่น้อยกว่า	74	หน่วยกิต
ง. หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า	6	หน่วยกิต

สาขาวิชาที่เปิดรับปี47

หลักสูตร 5 ปี

1. การสอนคณิตศาสตร์
2. การสอนเคมี
3. การสอนชีววิทยา
4. การสอนฟิสิกส์
5. การศึกษาปฐมวัย
6. การสอนภาษาไทย
7. การสอนสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
8. การสอนภาษาอังกฤษ
9. การสอนภาษาจีน
10. การสอนภาษาญี่ปุ่น
11. ดุริยางคศึกษา
12. การสอนสุขศึกษาและพลศึกษา

หลักสูตร 4 ปี

1. เทคโนโลยีทางการศึกษา
2. บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์